

Pasqual Maragall i Mira

Va néixer a Barcelona el 1941, tercer en una família de vuit germans, néts del poeta Joan Maragall. Casat el 1965 amb Diana Garrigosa, té dues filles i un fill. Va militar activament al Front Obrer de Catalunya (FOC), federat amb el moviment antifranquista d'esquerres Frente de Liberación Popular (FLP). Va cursar a la Universitat de Barcelona les carreres de Dret i d'Econòmiques entre 1957 i 1964.

El 1965 va ingressar com a economista al Gabinet Tècnic de l'Ajuntament de Barcelona, alhora que donava classes de teoria econòmica a la Universitat Autònoma de Barcelona com a ajudant del professor Josep M. Bricall i col.laborava amb el Servei d'Estudis del Banc Urquijo dirigit per Ramon Trias Fargas.

Entre 1971 i 1973 va obtenir el Master of Arts en Economia a la New School University de Nova York. Es va reintegrar a l'Ajuntament de Barcelona i com a professor de la Universitat Autònoma de Barcelona, on cinc anys més tard presentaria la seva tesi doctoral *Els preus del sòl urbà. El cas de Barcelona (1948-1978)*. El 1974 va impulsar Convergència Socialista de Catalunya, un dels grups fundacionals del Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE). Arran de les primeres eleccions legislatives del 15 de juny de 1977 va dirigir conjuntament amb Narcís Serra la campanya del PSC a Barcelona i va representar-lo a la comissió de control de l'Ajuntament, nomenada per les forces democràtiques abans de les primeres eleccions municipals. El 1978 va ser investigador i professor invitat a la Johns Hopkins University de Baltimore, que més endavant l'investiria doctor honoris causa. Al seu retorn, el 1979, es va incorporar a la llista electoral del PSC a les primeres eleccions municipals a l'Ajuntament de Barcelona de la nova etapa democràtica. Va succeir Narcís Serra en el càrrec d'alcalde l'any 1982. El 1986 la capital catalana va ser elegida com a seu dels Jocs Olímpics del 1992 i des del primer moment Pasqual Maragall va presidir el comitè organitzador (COOB'92). L'esdeveniment olímpic va significar un gran salt endavant, no només per a la ciutat de Barcelona sinó per a tot Catalunya, i en múltiples aspectes, va significar una mobilització de nombroses energies i un èxit social, esportiu i organitzatiu.

El 1997 Pasqual Maragall va donar per acabada l'etapa com a alcalde. El 1998 va retornar a la política activa i el 1999 fou candidat del PSC-Ciutadans pel Canvi a la presidència de la Generalitat.

Ha estat diputat al Parlament de Catalunya del 1988 al 1995. Des del 1999 fins al 2003 va presidir el grup parlamentari Socialistes-Ciutadans pel Canvi. De l'any 2000 al 2007 ha estat president del Partit dels Socialistes de Catalunya.

Va ser president de la Generalitat de Catalunya de 2003 a 2006. Sota el seu mandat es va aprovar en referèndum el nou Estatut d'Autonomia de Catalunya el 18 de juny de 2006. Considerat màxim exponent del catalanisme d'arrel federalista de la segona meitat del segle XX, el seu esperit europeista el va portar a impulsar l'Euroregió Pirineus-Mediterrània i a treballar per la participació de la Generalitat a les institucions comunitàries en representació de l'Estat.

Xavier Rubert de Ventós

Es va llicenciar en dret el 1961 i es va doctorar en filosofia a la Universitat de Barcelona el 1964, amb una tesi d'estètica. Ha estat professor de filosofia a la Universitat de Barcelona, a la Universitat Autònoma de Barcelona i a la Universitat Politècnica de Catalunya, on és catedràtic d'Estètica i Composició (a l'Escola Tècnica Superior d'Arquitectura) des del 1973.

És membre fundador del Col·legi de Filosofia de Barcelona (1976), creador de la Càtedra Barcelona - Nova York de llengua i cultura catalanes (1977) i, poc després, membre fundador del New York Institute for Humanities i de l'Institut d'Humanitats de Barcelona, del qual és president.

Ha estat Visiting Professor a la Universitat de Cincinnati (Ohio), Santayana Fellow de la Facultat de Filosofia de la Universitat de Harvard i Visiting Scholar de la Facultat d'Arquitectura de la Universitat de Califòrnia a Berkeley. També ha fet cursos a les Universitats de Mèxic i de Caracas.

En un altre ordre de coses, ha estat diputat a les Corts espanyoles (1984-1986) i al Parlament europeu (1986-1994). És autor d'una extensa producció filosòfica: més de vint-i-cinc llibres, que es poden ordenar en quatre grups: d'estètica, de teoria de la cultura, de filosofia pràctica (ètica i filosofia política) i de filosofia general, més alguns treballs sobre filosofia catalana i alguns assaigs de tipus més literari. Cal afegir-hi encara llibres sobre el pensament català i assaigs de caire més literari. Ha rebut diversos premis, com ara la «Lletra d'or de la literatura catalana», el premi «Anagrama» d'assaig o el premi «Josep Pla», i ha estat distingit amb la Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya (1999).